

РЕШЕНИЕ

№ 973

гр. София, 21.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в публично заседание на 28.01.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **11836** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 233 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/. С. М. С. не е доволен от Заповед рег. № з 431/ 15.11.2013г., издадена от началника на 04 РУП СДВР, с която му е наложено дисциплинарно наказание "порицание" за срок от 1 година за това, че на 22.08.2013 г. след 03,32 ч е допуснал нарушение на служебната дисциплина като, след като е чул за създалата се обстановка, не е посетил местопроизшествието и не е създал организация по запазване на местопроизшествието /лек автомобил Б. Х5 рег. [рег.номер на МПС] с увредени ключалки на вратата и контактен ключ/ и не е упражнил контрол на ПП 104/3 в състав полицаи Вакарелска и полицаи В., което довело до противозаконното отнемане на автомобила.

Искането за отмяна на заповедта е мотивирано с твърденията, че С. не е извършил нарушението, за което е наказан; че същото не е ясно конкретизирано и не са посочени служебните задължения, които той не е изпълнил; допуснати са нарушения на чл. 229 и чл. 230 ЗМВР и чл. 246 ППЗМВР, наложеното наказание е тенденциозно, не са спазени сроковете по чл. 225 ЗМВР.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с адв. Й., който сочи в писмени бележки, че в разрез с чл. 246 ППЗМВР заповедта не съдържа ясни фактически и правни основания. Разпоредбата на чл. 224, ал.2, т.1 ЗМВР съдържа четири различни хипотези, а не е ясно коя от тях визира органът. Не се уточнява защо се приема, че именно С. е служителят, който следва да посети местопроизшествието и да създаде

организация по запазването му – липсват доказателства, въз основа на които да се установи правото и задължението на С. да контролира действията на служителите Вакарелска и В. – напротив, данните по преписката сочат, че те са изпратени на място от ОДЧ. Доказателствата, установяващи случая, са съставени повече от 2 месеца преди да е издадена заповедта.

Ответникът – началникът на 04 РУП СДВР, чрез представител по пълномощие, отрича основателността на жалбата. Счита акта за издаден от компетентен орган, при спазване на процесуалните правила и при правилно приложение на материалния закон и на неговата цел.

От фактическа страна се установява:

Според кадровата справка С. С. започва работа в системата на МВР от 07.05.2003 г. като полицай в 04 РУП СДВР. Заемал е различни длъжности в структурата на управлението, награждаван е многократно. Извън процесното други дисциплинарни наказания не са му налагани.

Според утвърдената на 15.03.2012 г. специфична длъжностна характеристика за длъжността полицейски инспектор в група „Охрана на обществения ред” сектор „Охранителна полиция” - СДВР, с която С. се запознал на 11.07.2013 г., длъжността е на пряко подчинение на началник група „ООР” и нейни основни задължения са организиране, ръководство и контрол и отговорност за цялостната дейност на повереното му подразделение; работи непосредствено по охрана на обществения ред и противодействието на престъпността; планира, отчита и контролира работата на нарядите и анализира получените резултати; организира и провежда служебната подготовка на поверения му състав; организира разстановката на силите и средствата съобразно особеностите на оперативната обстановка; организира взаимодействието между нарядите и други служби на полицията и ведомствата.

Според ежедневна ведомост на личния състав на 03 взвод за 21.08.2013г. С. е контрола АП 63 за времето от 19,00 ч до 07,00 ч.

На 22.08.2013 г. главен инспектор М. докладвал на началника на 04 РУП СДВР, че за времето от 20,00 ч на 21.08.2013 г. до 08,00 ч на 22.08.2013 г. е назначен за оперативен дежурен в ОДЧ на 04 РУП – СДВР. Около 03,32 ч при обход на маршрута служителите от АП 105 забелязват автомобил Б. Х5 рег. [рег.номер на МПС] , паркиран в жк Г. Д., до бл. 258 с увредени ключалки на врата и контактен ключ, като на земята до него се намирили метални части, за което докладвали на кодиран канал № 7. При справка в А. БДС е установен собственикът, но данни за негов или на родителите му телефонен номер не са констатирани.

С оглед установяване на собственика на автомобила на адреса, на който е регистриран и запазване на местопроизшествието, на място е изпратен ПП 104/3 за запазване на разбития автомобил и металните части, а след смяна служителите от АП 105 отиват на адреса на собственика, където е констатирана заключена входна врата и липса на индикация на звънциите. Нов опит да се установи контакт с роднина на собственика не дал резултат.

Около 04,44 ч ПП 104/3 се чуват в ефира, не отговарят на повикването от ОДЧ, потърсени са на мобилен телефон, който двукратно индикирал сигнал „заето”. Минута по-късно АП 105 се обозначава по установения ред и докладват, че две лица са приближили автомобила, качили се в него и се оттеглили в посока [улица]. При осъществената мобилна връзка с ПП 104/3 Вакарелска заявява, че са били подпрени на капака на автомобил до пазения от тях такъв и при качването на двете лица в

автомобила полицаи Вакарелска е отворила една от вратите, но в същото време автомобилът е потеглил рязко назад, като я потеглил няколко метра. Дала описание на лицата – не успяла да види кога те са влезли в автомобила, тъй като осветлението в близост не е постоянно /свети и изгасва/, а само че преди това са видели двама души да се приближават по пътека от [улица].

Със заповед № з 319/ 22.08.2013 г. ответникът разпоредил проверка за изясняване на постъпили данни за извършени дисциплинарни нарушения на служители от 04 РУП – СДВР, която възложил на 3-членна комисия.

В рамките на проверката са снети обяснения от служителите Вакарелска, В., П., В., Т., М., И. и жалободаателя.

С. изложил, че на 21.08.2013 г за вермето 19,00 – 07,00 ч е назначен като АП 63 К. съвместно с Н. Й.. Около 03,40 ч чул по радиостанцията в служебния автомобил, че АП 105 са установили интервенции по ключалката на една от вратите и контактния ключ на автомобил Б. Х5 рег. [рег.номер на МПС] , паркиран до бл. 258 в[жк]Чул също така, че не е открит собственикът на автомобила. От ОДЧ е отправено разпореждане до ПП 104/3 да се придвижи до бл. 258 и да запази местопроизшествието до идването на собственика и извършване на оглад. Около 04,40 ч С. чул по радиостанцията, че ПП 104/3 търсят АП 105 поради възникнал инцидент с пазения от тях автомобил. Веднага се насочили към тях, като своевременно се информирали от ОДЧ за ситуацията, по-точно че джипът е противозаконно отнет от две лица от мъжки пол, които се оттеглили по данни от АП 104/3 по [улица]. Извършен е обход на района и след като не е засечено превозното средство се насочили към [жилищен адрес] където Вакарелска и В., силно разстроени, обяснили обстойно какво се е случило.

Обяснение по случая дал и Й., които са идентични досежно възприетото /чуто/ около 03,33 ч как служители на АП докладват на ОДЧ, че са забелязали „изтърбушен” автомобил марка Б. модел Х5. С. разговарял с ОДЧ, от където изпратили АП 104/3 да запази местопроизшествието до установяване собственика на автомобила. Двата продължили с обхода на територията на 04 РУП Около 04,40 ч по радиостанцията АП 104/3 търсили ОДЧ, от където С. и Й. също са изпратени към местопроизшествето.

Извън съдържащите се в преписката по издаване на оспорвания акт други доказателства от значение за спора по делото не са ангажирани.

При установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното.

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен 14-дневен срок /на 26.11.2013 г. при връчване на акта на 18.11.2013 г./, от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването, което задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

Заповедта е издадена от компетентен орган – началник 04 РУП на СДВР - чл. 228, т. 3 от ЗМВР вр. с чл. 186, ал. 1 от ЗМВР, с чл. 170, ал. 1, т. 4 и ал. 2, т. 4 от ЗМВР с оглед вида на наказанието – “порицание” по чл. 226, ал. 1, т. 3 от същия закон. Спазен е срокът по чл. 225, ал. 1 от ЗМВР, чийто начален момент е дефиниран в чл. 223, ал. 1 ППЗМВР като деня, в който органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя. Справка рег. № 72243 е изготвена на 30.09.2013г., а наказващият орган е възприел констатациите и изводите й на 25.10.2013 г., а актът е произнесен на 15.11.2013 г., преди да е изтекъл срокът по чл. 225, ал. 1 ЗМВР.

Редът за налагане на дисциплинарни наказания е визиран в гл. VI на ППЗМВР, без да

се диференцира съобразно вида на наказанието, което ще следва да се наложи, като е съответно усложнен при налагане на дисциплинарно наказание "уволнение", какъвто не е настоящият случай. По аргумент за обратното от чл. 230, ал. 1 от ЗМВР дисциплинарно-наказващият орган е властен да наложи наказание "порицание" след приемане обясненията на нарушителя и след оценка на доказателствата, събрани в хода на проверка, за която може, но не е длъжен да назначи комисия – арг. чл. 237, ал. 2 от ППЗМВР.

Констатациите и изводите в справката, послужила като фактическо основание за издаване на оспорвания акт, са дадени по-горе. Тя е съставена като заключителен етап на проверка на постъпили данни за извършени нарушения на служебната дисциплина на служителите Вакарелска и В., в рамките на която са констатирани редица нарушения, касаещи деяния /действия и бездействия/ на служители на различни длъжности - полицаи в група ООР, полицейски инспектор в група ООР, и поради това – с различна компетентност, всеки от които според съставителите на справката не е изпълнил служебните си задължения, като последица от което противозаконно е отнет автомобил, възложен за опазване на ПП 104/3. Според справката /и заповедта/ жалбоподателят е бездействал, като не е създал организация по запазване на местопроизшествието /увредени ключалки на врата и контактен ключ на автомобил Б. Х5/, като не е упражнил контрол на ПП 104/3, което довело до противозаконното отнемане на автомобила. Поведението на С. е квалифицирано като неизпълнение на служебни задължения неупражняване на контрол над подчинени. Според дадената в справката и в заповедта конкретизация на така възприетото нарушение С., след като е чул за създалата се обстановка /по констатиране от служителите в АП 105 на автомобил с увредени ключалки и контактен ключ, разпореждане от ОДЧ ПП 104/3 да отидат на адреса на разбития автомобил и да запазят местопроизшествието/, не е посетил местопроизшествието, а е следвало да го посети и да създаде организация за запазване на увредения автомобил и да упражни контрол спрямо ПП 104/3 по изпълнение на поставената задача.

Преписката не съдържа данни, въз основа на които да се приеме за безусловно възникнало задължението на С. да посети местопроизшествието и създаде организация по запазването му след като разпореждането от ОДЧ до служителите в състава на ПП 104/3 е установено по несъмнен начин. Не са индивидуализирани действията, които С. е следвало да предприеме по създаване на организация, респ. разпорежданията, които е следвало да отправи – не е конкретизирано фактическото основание /задължение по длъжностна характеристика или разпореждане от ОДЧ/, което служителят е следвало да предприеме. По този начин е нарушено изискването на чл. 246, ал. 1 ППЗМВР относно мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени - реквизити на акта по ангажиране на дисциплинарната отговорност на служителя. Липсата на индивидуализация на конкретните дължими действия, които С. е следвало да предприеме, включително кога, в кой момент е било дължимо извършването им, засяга правото му да възприеме фактическите рамки на нарушението, за което е ангажирана дисциплинарната му отговорност.

Нарушението на служебната дисциплина е вид правонарушение, характеризирайки се с всички негови общи признаци като деяние /действие и бездействие/, противоправност като обективно несъответствие между правно дължимото и фактически осъщественото поведение и наличието на вина у служителя като

психическо отношение на деца към извършеното. За да се формира извод за доказаност на нарушение на служебната дисциплина, актът трябва да съдържа конкретни данни относно времето, мястото и обстоятелствата, при които е извършено нарушението.

Последиците на доказателствената тежест обвързват съда да приеме за неустановени фактите, за които носещата обвързаността по доказването страна не е провела доказването. При горния анализ на доказателствата в преписката съдът приема, че пълно доказване от дисциплинарно-наказващия орган по чл. 170, ал. 1 АПК не е проведено. При доказване с косвени доказателства формираният фактически извод следва да е единствено възможен. Затова по правило с косвени доказателства се провежда насрещно доказване. При възприетото по-горе за доказателствената тежест, насрещното доказване на жалбоподателя е проведено успешно. Заповедта е издадена от компетентен орган, в кръга и пределите на службата му, но в нарушение на процесуалните правила, довело до неправилно прилагане на материалния закон и на неговата цел и подлежи на отмяна.

При този изход на делото на жалбоподателя се следват разноски в поискания и установен размер 410 лв сбор от заплатените държава такса 10 лв и 400 лв възнаграждение по договор за правна защита и съдействие, сключен на 18.12.2013 г. между адв. К. и С..

Ръководен от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалбата на С. М. С., Заповед рег. № з 431/ 15.11.2013г., издадена от началника на 04 РУП СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на С. М. С. 410 /четиристотин и десет/ лева разноски по делото.

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: